

Нататкі шматдзетнага таткі

«ЧОРНЫ» ПІЯР —
ТАКСАМА ПІЯР

Зайшоў раніцай у пакой сына, у яго там традыцыйны творчы беспарадак. Кажу яму:

— Прыбяры пакой.

Нуль рэакцыі.

Сфатаграфавай яго пакой разам з ім і кажу:

— Калі не прыбярэш, буду цябе гэтым фота шантажыраваць.

Ён, не адрываючыся ад экрана ноўтбука:

— Можаш хоць у «Фэйсбук» выкласці: «чорны» піяр — гэта таксама піяр.

Як ні сумна канстатаваць, але з гэтым пакаленнем шантаж не праходзіць — для іх чым больш пра іх гавораць, тым лепш. І няважна, з якой нагоды.

Па-ранейшаму безадмоўна дзейнічае толькі стары добры подкуп, але на подкуп тату з мамай трэба яшчэ зарабіць. А шантаж заўсёды быў зручны тым, што ён нічога не каштаваў.

Р. С. Мінус адзін інструмент уплыву на падлеткаў.

Малодшай дачцэ стукнула тры гады. Старэйшыя дзеці разам з жонкай угаварылі мяне купіць ёй у якасці падарунка бегавел, майляў, гэта вельмі крута. На маё пытанне:

«Што гэта такое?» мне было сказана, што гэта як веласіпед, толькі без педаляў.

Я ўявіў, што мне ў дзяцінстве падарылі веласіпед без педаляў, жажнуўся ад гэтай думкі і спытаў: «А навошта патрэбен веласіпед без педаляў?» Але мне сказалі, што я адстаў ад жыцця і нічога не разумею ў падарунках.

Цяпер я гляджу, як дачка вучыцца ездзіць на бегавеле, адштурхоўваючыся нагамі ад зямлі, і думаю, што маё бацькоўскае сэрца гэтага доўга не вытрымае і я ўсё ж куплю ёй педалі.

Зрэшты, дачка шчаслівая, астатнія — таксама, таму, можа, я і праўда чагосьці ў гэтым жыцці не разумею...

Р. С. І ўсё ж у глыбіні душы я вельмі рады, што ў нашым дзяцінстве не было бегавелаў. У нас быў альбо бег, альбо вел — і гэтага, паверце, было больш чым дастаткова.

Сыноч-малы да бацькі прыйшоў і спытаў:

— Тата, слухай, я тут перапісваюся з адным замежным універсам аб залічэнні без экзаменаў, і мне трэба выбраць адзін з факультэтаў па фізіцы.

Я, зрабіўшы максімальна сур'ёзны твар:

— А якія там ёсць?

— Авіяцыйная фізіка, аэракасічная і малекулярная, у малекулярнай там яшчэ мікраэлектроніка і нанатэхналогіі.

(Атрымліваецца, што фізікі, якія б разумныя ні былі, усё роўна маюць патрэбу ў парадах гуманітарыяў, таму што гуманітарыі, у адрозненне ад фізікаў, лепш разбіраюцца ў жыцці.)

Кажу яму:

— І які ты хочаш выбраць?

— Напэўна, авіяцыйны. А ты як думаеш?

— Навошта табе авіяцыйны? Самалёты ўжо даўно вынайшлі, там асабліва ўдасканальваць няма чаго — засталася толькі рэзаць пасажырам парашуты і папрасіць пілотаў лятаць павольней.

— А куды лепш ісці?

— Вядома, на аэракасічны.

— Чаму?

— Па-першае, я ў дзяцінстве марыў стаць астрафізікам. А па-другое, з гэтай планеты, калі ўсё так пойдзе і далей, хутка прыйдзецца «звальваць».

Потым мы яшчэ паспрачаліся, ці павінен сын здзяйсняць нязбыўныя мары свайго бацькі, і ў выніку сышліся пасярэдзіне — на малекулярнай фізіцы з нанатэхналогіямі. Таму самалёты, а таксама касмічныя караблі пакуль могуць спаць спакойна.

Але калі сын раптам стане вядомым фізікам — малекулярным нанатэхнолагам і будзе даваць інтэрв'ю, я спадзяюся, ён скажа, хто ў свой час прадвызначыў яго выбар.

Р. С. А ўвогуле вельмі складана ў канцы рабочага дня, замест таго каб спакойна паглядзець тэлевізар, рухаць наперад сусветную навуку.

Успомнілася... Калі мы пазнаёміліся з майё будучай жонкай, мне было 23, а Таці толькі-толькі споўніўся 21. Я ўжо некалькі гадоў працаваў перакладчыкам, а яна вучылася на перадапошнім курсе журфака.

І неяк усё імкліва адбылося: пазнаёміліся, пачалі сустракацца, праз сем месяцаў пажаніліся і паехалі ў вясельнае падарожжа... на Нарач.

Мы тады былі вельмі маладыя, поўныя сіл і нават не думалі, як будзем жыць, не маючы сваёй кватэры, на адну маю даволі сціпую зарплату. Нам здавалася: хіба ўсё гэта мае значэнне, калі людзі хочучь быць разам? Мы былі вельмі наіўныя, абсалютна не практычныя, і ў гэтым, як ні дзіўна, была наша сіла.

І з першым дзіцем мы таксама не зацягвалі: не думалі, што трэба, як кажуць, спачатку «пажыць для сябе», «лепш прыгледзецца адно да аднаго». Ды і з наступнымі дзецьмі, па вялікім рахунку, таксама.

І цяпер, глядзячы на свайго сына і чатырох дачок, я вельмі рады, што мы ніколі нічога ўсур'ёз не планавалі: майляў, спачатку кватэра, потым кар'ера, потым штосьці яшчэ, а потым ужо дзеці. Мы ўвогуле заўсёды жылі і жывём, не будуючы далёкіх планаў: будзе дзень — будзе ежа.

І многія падзеі, дарэчы, сведчаць пра тое ж: трэба жыць сённяшнім днём, бо ніхто з нас не ведае, што будзе заўтра. Хоць усе мы, безумоўна, спадзяёмся і верым: па-першае, у тое, што заўтра абавязкова будзе, а па-другое, у тое, што яно будзе лепшым, чым сёння.

І ўсё ж жыць трэба, на мой погляд, менавіта сённяшнім днём. І тады заўтрашні таксама будзе цудоўны.

Павел ХОЛАД.

ХАТНЯЯ ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ

ПАКАШТУЙЦЕ!

НАМАЗКА ДЛЯ БУТЭРБРОДАЎ
З ЧАСНОЧНЫХ СТЭЛАК

Спатрэбіцца: 200–300 г часночных стрэлак, 200 г масла, соль на смак.

Папярэдне дастаньце масла з халадзільніка, каб яно паспела размякчыцца.

Прамыйце часночныя стрэлкі і зрэжце з іх насенныя каробачкі. Затым нарэжце стрэлкі на невялікія кавалачкі і прапусціце праз мясарубку (здрабніце ў блэндары).

Калі масла стане дастаткова мяккае, дадайце да яго зяленіва і старанна перамяшайце.

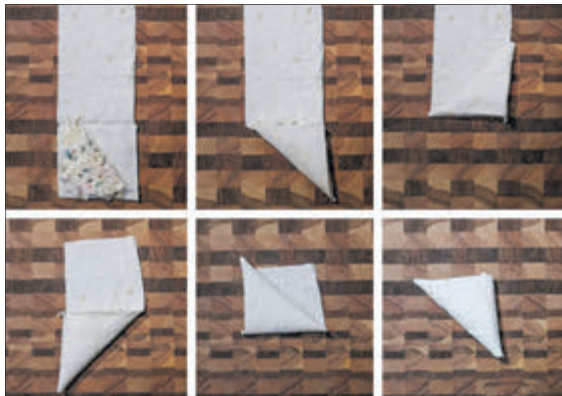

КАНВЕРЦКІ З ЛАВАША

Спатрэбіцца: лаваш (лепш прамавугольнай формы). Для каўбасна-сырнай начинкі — 50 г каўбасы або вяндліны, 50 г цвёрдага сыру, 1 тамат. Для тварожнай начинкі — 50 г тварогу, соль і зяленіва на смак. Для яблычна-карычнай начинкі —

1 яблык, 1 ст. л. масла, 1 ч. л. цукру, карыца на смак.

Для канверціка з каўбасой і сырам каўбасу і тамат нарэзаць на вузкія брусочки, сыр надзерці на буйной тарцы.

Для тварожнай начинкі змяшайце тварог і дробна насечанае зяленіва, дадайце трохі солі.

Для салодкай начинкі нарэжце яблык на дробныя кубікі.

У невялікай каструльцы разагрэйце масла, а затым дадайце ў яго яблыкі, цукар і карыцу. Патушыце на невялікім агні пад вечкам да таго часу, пакуль яблыкі не стануць мяккія (5-7 хвілін). Даіце ім трохі астыць.

Нарэжце лаваш на палоскі шырынёй 10 см, вылажыце начынку і складзіце канверцікам па схеме.

На вялікай патэльні растапіце масла і пакладзіце туды канверцікі. Зрабіце агонь крыху меншым і накрыйце патэльнію вечкам. Пасля таго як канверцікі падрумняцца, перавярніце іх на другі бок і давядзіце да гатоўнасці пад вечкам. На кожны бок сыходзіць 3-5 хвілін.

ПАНАКОТА З КЛУБНІЦ

Гэты цудоўны італьянскі дэсерт са свежых ягад трускалкі стане выдатным завяршэннем сямейнай вячэры на лецішчы.

Спатрэбіцца: клубніцы — 1 кг, малако — 250 мл, цукар — 1 шклянка, тлустыя вяршкі — 750 мл, жэлацін — 3 ч. л., ванілін — 2 г, соль — 1 шчопаць.

З клубніц зрабіце пюрэ і пратрыце праз сіта, каб выдаліць насенне. У каструлі змяшайце малако і жэлацін, пакіньце на 10 хвілін. Дадайце соль, цукар і клубнічнае пюрэ. Пастаянна памешваючы, прагрэйце сумесь каля 2 хвілін. Працягваючы памешваць, уліце ў каструлю вяршкі і ўсыпце ванілін.

Зніміце каструлю з агню і змясціце ў посуд з ледзяной вадой. Памешваючы сумесь на працягу 10–15 хвілін, астудзіце яе. Затым працадзіце ў іншы посуд і разліце сумесь у місачкі. Накрыйце кожную місачку плёнкай і астуджайце на працягу чатырох гадзін.

УМЕЛЫЯ РУЧКІ

АРЭЛІ З ПАКРЫШКІ СВАІМІ РУКАМІ

Для пачатку з двух бакоў пакрышкі трэба намаляваць падобныя формы.

Злева шаблон круглы, справа відаць, як ён павінен разгарнуцца ў коніка.

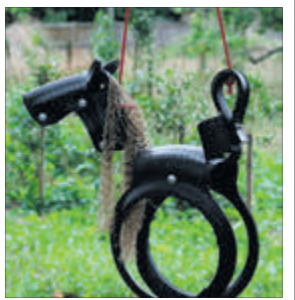

Рэзаць пакрышкі можна тым, што ёсць пад рукою: ад нажа і нажніц па метале да нажоўкі або электралобзіка.

Пасля таго як выкраіце, пераходзіце да ўстаноўкі шрубавых распорак і сцяжкі формаў.

На коніку трэба зрабіць дзве распоркі на доўгіх балтах, па памеры роўныя ці крыху меншыя за шырыню пратэктара пакрышкі. Балты павінны мець суцэльную разьбу.

Кожны бок пакрышкі заціскаем паміж гайкай і галоўкай, гайкай і гайкай пад сядзеннем і на «карку» каня. Так арэлі не будуць складвацца, і сядзец там будзе зручней. Калі не знойдзецца такіх балтоў, можна абысціся ўстаўкамі з рээк і шрубамі. Адно «але» — на балтах, гайках, шрубках краі павінны быць закругленыя — усё ж такі дзеці, і драпаць іх не павінна нічога.

Яшчэ спатрэбіцца тры-чатыры балты даўжынёй 3-5 см, каб сцягнуць «галаву» каня, спінку-сядло ў раёне мацавання вярхоўкі і, магчыма, адзін спатрэбіцца для мацавання «грывы» з распушчанай вітай вярхоўкі.

Падвешваць арэлі, вядома, трэба на трывалы шнур з добрымі вузламі на канцы, папярэдне прасунуўшы яго ў «карак» і спінку сядла коніка.

І яшчэ адна парада: паспрабуйце зрабіць арэлі як ма-га больш стабільнымі і трывальнымі, бо карыстацца будуць дзеці, а супраць іх энергіі мала што выстаіць. Для гэтага не звужайце празмерна месца выгінання пакрышкі ў раёне сядзення, туга закручвайце гайкі (можна нават закладваць разьбу) і выкарыстоўвайце шырокія шайбы, шнур жа бярыце не тонкі.